

което може да се разхождамъ съ платноходка и пакъ да се кжпя съ часове!

А все пакъ хвърлихъ погледъ презъ залива. И забравихъ езерото, — истина! Ахъ, колко живописно изглеждаха отъ тука потъналитѣ въ морето гигантски лапи на Странджа планина! Тѣ сж тъмни, досущъ тъмни. Очевидно, всички сж обрасли съ девствени лесовете, които слизатъ до самитѣ води и сѣкашъ искатъ да скриятъ цѣлия заливъ отъ лошитѣ очи на свѣта. . .

— Ехъ, Стояне, защо си нѣмаме бинокль! — въздъхнахъ азъ.

Но той махна ржка, — петъ пари не дава за бинокль.

— Ти това остави, — дума. — А я ми кажи, на какво прилича тоя градъ Анхиало? На какво, а?

Че на какво може да прилича единъ градъ, ха-ха-ха!

— На градъ прилича, Стояне!

— Не! На друго прилича.

— Е, на какво?

— На костенурка!

Я! Хемъ че е тъй! Гледай ти, и Стоянъ ималъ око! Тоя градъ Анхиало е сложенъ така, че наистина мяза на костенурка — не на нашенска, а на ония водни гиганти-костенурки, които живѣяли въ тропическитѣ страни, и за които бѣхъ челъ, че едната тежали 1000 кгр. Градътъ почва съ разпилѣни кжщи отъ къмъ вѣтрнитѣ мелници и върви на североизтокъ, срещу откритото море, като бавно се издига по възвишение. Така срещу морскитѣ вълни градътъ се е надигналъ като костенурка на пред-